

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupený JUDr. PhDr. Stanislavem Balíkem, Ph.D., advokátem se sídlem Kolínská 1686/13, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2025, čj. MF-1545/2025/3902-3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2025, čj. 3 A 28/2025-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 22. 11. 2024 u Finančního analytického úřadu (dále též „FAÚ“) žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též „informační zákon“), ve které požadoval poskytnutí následujících informací:

1. Jaké konkrétní skutečnosti, důkazy nebo informace vedly FAÚ k zahrnutí mé osoby jako jednatele společnosti X do trestního oznámení v kontextu podvodu X? Žádám o objasnění, zda bylo důvodem pouze mé postavení jednatele této společnosti, nebo zda existují i jiné relevantní okolnosti či podklady.

2. Jaké informace má FAÚ k dispozici o mém údajném postavení v rámci šetření vedeného Policií ČR pod číslem jednacím X, které lze v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. zpřístupnit? Pokud má FAÚ povinnost tyto informace utajit, žádám o sdělení právního důvodu a příslušného ustanovení právního předpisu.

3. Na základě jakého konkrétního právního důvodu a jakých podkladů byla informace o mém údajném zapojení do podvodné činnosti zahrnuta do trestního oznámení FAÚ č. j.: X? Prosím o vysvětlení, zda se FAÚ při tomto kroku

opíral o závěry jiných orgánů, konkrétní důkazní materiály nebo vlastní analýzu. Pokud byla informace poskytnuta na základě údajů od třetí strany, žádám o uvedení zdroje těchto informací, pokud to umožňuje zákon.

4. Jakým způsobem FAÚ při zpracování a předávání informací o mé osobě zajistilo dodržení povinností vyplývajících ze zákona o ochraně osobních údajů (GDPR), především principu minimalizace údajů a účelového omezení?

5. Jaké interní mechanismy má FAÚ zavedeny k ochraně osobních údajů subjektů, jako jsem já, a jak bylo v mém případě zajištěno, aby nedošlo k neoprávněnému nakládání s informacemi?

[2] Dne 9. 12. 2024 vydal FAÚ rozhodnutí č. j. X, kterým poskytl informace požadované pod body 4 a 5 žádosti; ve zbytku žádost odmítl podle § 11 odst. 4 písm. e) ve spojení s § 15 odst. 1 informačního zákona. Uvedl, že informace požadované pod body 1 až 3 se bezprostředně týkají činnosti FAÚ podle zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu (dále též „AML zákon“), na které dopadá výluka dle § 11 odst. 4 písm. e) informačního zákona, podle něhož povinné subjekty neposkytnou informace o činnosti *Finančního analytického úřadu podle zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu nebo podle zákona o provádění mezinárodních sankcí*. Mezi informace, které bezprostředně vyplývají z této činnosti, bezpochyby patří nejen informace týkající se přijímání a šetření podezřelých obchodů, ale také získávání a zpracování informací včetně nakládání s výsledky šetření. Daná činnost tak zahrnuje i skutkové okolnosti obsažené v odůvodnění trestního oznámení, zpravodajské informace, strategické, taktické a analytické postupy FAÚ v konkrétní věci nebo v obecné rovině. Součástí požadovaných informací je nutně také potvrzení nebo vyvrácení toho, jestli FAÚ prováděl šetření k osobě žadatele.

[3] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[4] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou. Shora označeným rozsudkem městský soud žalobu zamítl. Předně neshledal rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelnými; zdůraznil, že rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek, přičemž prvostupňové rozhodnutí obsahuje podrobné, logické a individualizované odůvodnění. Soud se neztotožnil ani s námitkami směřujícími k nedostatku individuálního posouzení. Soud dále uvedl, že FAÚ dostatečně konkrétně vymezil povahu požadovaných informací jako informací bezprostředně souvisejících s jeho činností podle AML zákona a srozumitelně vysvětlil, proč je nelze poskytnout ani v zobecněné podobě, aniž by došlo k jejich faktickému zpřístupnění. Důvodné neshledal soud ani námitky mířící do testu proporcionality. FAÚ provedl obsáhlý test proporcionality, při kterém posoudil vhodnost, potřebnost i přiměřenost omezení práva na informace. Správně byl identifikován i veřejný zájem. Soud dodal, že pro nyní projednávanou věc není relevantní, zda žalobcem požadovaná informace je či není součástí trestního spisu, neboť stěžejním důvodem odmítnutí poskytnutí této informace nebyla skutečnost, že by informace byla součástí trestního spisu, nýbrž rozpor s § 11 odst. 4 písm. e) informačního zákona. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností.

pokračování

[6] V prvním okruhu námitek stěžovatel poukazoval na vady řízení před městským soudem a žalovaným. Podle názoru stěžovatele jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná, neboť se nevypořádávají se vznesenou argumentací. Rozhodnutí žalovaného stojí na pouhých odkazech na prvoinstanční rozhodnutí a má obsáhlejší narativní část než vlastní právní posouzení věci. FAÚ přitom neprovedl individuální posouzení, zda bylo možné stěžovateli sdělit alespoň obecné informace o původu podnětu. Obecná právní argumentace je omezena na citaci komentáře k zákonu o AML (Katolická, M. *Zákon o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu: komentář*. 2. vydání. Komentáře Wolters Kluwer. Praha: Wolters Kluwer, 2021).

[7] V druhém okruhu námitek namítal, že věc byla nesprávně právně posouzena z hlediska testu proporcionality. Stěžovatel nesouhlasí s posouzením správních orgánů a soudu, že v jeho věci převážil veřejný zájem nad jeho právem na informace a ochranou osobních údajů a dobré pověsti podle čl. 10 a čl. 17 Listiny. Stěžovatel má podle svého názoru právo požadované informace obdržet. Tyto informace by mohl použít na ochranu svých práv. Odmítnutí poskytnutí informací žalobci je podle stěžovatele analogické situaci, jako by bylo odmítnuto poskytnutí informací osobě, o níž byl veden spis bývalou Státní bezpečností.

[8] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení rozsudku městského soudu, zrušení rozhodnutí žalovaného, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ji považuje za nedůvodnou. Zdůraznil, že správní orgány i městský soud se uplatněnými námitkami dostatečně zabývaly, jejich rozhodnutí jsou přezkoumatelná. Správně byl proveden i test proporcionality. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost **není** důvodná.

[12] Z hlediska logiky soudního přezkumu se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu.

[13] Podle ustálené judikatury musí být nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí krajských soudů (městského soudu) pro nepřezkoumatelnost připadá v úvahu pouze tehdy, není-li z jejich odůvodnění vůbec patrné, jak soud hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v rámci žalobních (návrhových) bodů. Naopak nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského (městského) soudu, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský (městský) soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním

otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016-123, body 29-30).

[14] Takto vymezenou nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu Nejvyšší správní soud neshledal. Městský soud dostatečně odůvodnil své závěry; z odůvodnění rozsudku jednoznačně vyplývá, proč nepřisvědčil žalobním námitkám. Lze dodat, že soud nemá povinnost reagovat na každou dílčí žalobní argumentaci a tu obsáhle vyvracet. Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19, ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013-33, či nálezy ÚS ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08). Tomuto úkolu městský soud dostal. Lze si samozřejmě vždy představit ještě podrobnější odůvodnění napadeného rozsudku, v daném případě však způsob zvolený městským soudem nepřezkoumatelnost nezakládá. Míra podrobnosti odůvodnění přitom odpovídá míře konkrétnosti žalobních námitek (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS; rozsudky NSS ze dne 3. 12. 2014, čj. 6 Afs 154/2014-23, a ze dne 3. 10. 2017, čj. 8 Afs 264/2016-78). Napadený rozsudek proto netrpí tvrzenou nepřezkoumatelností.

[15] Stejný závěr lze učinit i ve vztahu k rozhodnutí žalovaného. I z jeho rozhodnutí je patrné, jak posoudil odvolací námitky a proč se ztotožnil se závěry FAÚ. Nepřezkoumatelnost nezakládá ani to, že rozhodnutí žalovaného obsahuje obsáhlejší rekapitulační část. Rozhodné je, zda jsou z rozhodnutí jako celku seznatelné nosné důvody, o něž žalovaný své závěry opřel; tomu tak v nyní projednávané věci je. Žalovaný nepochybil ani tím, že převzal závěry správního orgánu I. stupně. Z konstantní judikatury vyplývá, že pokud prvostupňové rozhodnutí obsahuje dostatečně pečlivé, nosné a přezkoumatelné důvody, může se s nimi odvolací orgán i soud ztotožnit a v podrobnostech na ně odkázat (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56, rozsudky NSS ze dne 28. 12. 2007, čj. 4 As 48/2007-80, ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, ze dne 26. 3. 2008, čj. 9 As 64/2007-98, a ze dne 19. 7. 2024, čj. 2 Afs 43/2023-44).

[16] Není současně pravdou, že by závěr o odmítnutí žádosti byl v prvostupňovém rozhodnutí založen pouze na odkazu na komentářovou literaturu. Komentářová literatura byla použita pouze podpůrně. FAÚ obsáhle a konkrétně vysvětlil, z jakých důvodů nebylo lze informace požadované pod body 1 až 3 žádosti poskytnout. Vyšel z § 11 odst. 4 písm. e) informačního zákona a dostatečně odůvodnil, proč je třeba zajistit ochranu důvěrnosti informací vznikajících při výkonu jeho působnosti a tím i účinné fungování systému boje proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu. Zabýval se i tím, proč nebylo lze stěžovateli sdělit alespoň obecné informace o původu podnětu.

[17] Z hlediska nepřezkoumatelnosti je pak nepodstatný věcný nesouhlas s právními závěry městského soudu či žalovaného. Nepřezkoumatelnost totiž není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak by měl správní orgán či soud rozhodnout, ale je objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, čj. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, čj. 4 As 146/2017-35).

[18] Důvodné neshledal Nejvyšší správní soud ani druhý okruh námitek vztahujících se k provedenímu testu proporcionality.

pokračování

[19] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že v dané věci byl proveden podrobný test proporcionality, a to v jeho ustálené podobě, tedy z hlediska vhodnosti, potřebnosti i proporcionality v užším smyslu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ve věcech sp. zn. Pl. ÚS 4/94, sp. zn. Pl. ÚS 15/02 a sp. zn. I. ÚS 1586/09). Správně byly identifikovány i kolidující hodnoty. Na straně jedné stojí právo stěžovatele na informace podle čl. 17 Listiny a jeho zájem na ochraně osobnostní sféry, včetně ochrany osobních údajů a dobré pověsti podle čl. 10 Listiny, na straně druhé veřejný zájem na účinném uplatňování opatření proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, resp. zájem na ekonomické ochraně České republiky. Současně je třeba zdůraznit, že právo na informace podle čl. 17 Listiny není absolutní. Lze ho omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytné mimo jiné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu či veřejnou bezpečnost. Výjimky z práva na informace je však nutno vykládat restriktivně a jejich použití v konkrétní věci řádně odůvodnit (srov. např. nálezy Ústavního soudu ve věcech sp. zn. IV. ÚS 1378/16, IV. ÚS 3208/16 a IV. ÚS 2375/24; obdobně rozsudky NSS ze dne 1. 12. 2010, čj. 1 As 44/2010-103, a ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 As 97/2009-119).

[20] V nyní projednávané věci správní orgány přílehavě vyložily, že požadované informace spadají do okruhu informací o činnosti FAÚ podle AML zákona, na něž dopadá § 11 odst. 4 písm. e) informačního zákona. Tento závěr koresponduje i s povinností mlčenlivosti podle § 38 AML zákona, která se vztahuje mimo jiné na skutečnosti týkající se oznámení a šetření podezřelého obchodu a úkonů učiněných FAÚ. Legitimním cílem omezení není samo utajení informací, nýbrž ochrana účinnosti systému boje proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ochrana důvěrnosti oznámení a šetření podezřelých obchodů, ochrana zdrojů informací a zabránění tomu, aby zpřístupnění informací narušilo šetření či navazující postupy. Již samotné potvrzení či vyvrácení, zda určité šetření probíhalo, z jakého podnětu vzešlo nebo jak s ním FAÚ naložil, může tento účel ohrozit.

[21] Nejvyšší správní soud současně neshledal, že by správní orgány veřejný zájem apriorně absolutizovaly nebo že by právo stěžovatele na informace nepřípustně vyprázdnily. Omezení mělo výslovný zákonný základ, sledovalo legitimní cíl a bylo podrobeno individuálnímu posouzení. V posuzované věci převážil veřejný zájem na ochraně účinného a důvěrného fungování systému opatření proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu nad individuálním zájmem stěžovatele na získání požadovaných informací. Takový závěr nepředstavuje popření podstaty práv podle čl. 17 Listiny, nýbrž jejich ústavně předvídané omezení. Lze dodat, že ani čl. 10 Listiny sám o sobě nezakládá právo na poskytnutí informací chráněných zvláštním zákonným režimem výluky z informační povinnosti a mlčenlivosti. Informační zákon zároveň neslouží k nahrazení procesních oprávnění v trestním řízení ani k obcházení zvláštních režimů přístupu k informacím; nahlížení do trestního spisu se řídí trestním řádem, nikoli zákonem o informacích (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2022, čj. 5 As 155/2020-26). Pokud má stěžovatel za to, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu, zásahu do jeho osobnostních práv nebo k trestněprávně relevantnímu jednání jiné osoby, právní řád mu poskytuje jiné prostředky ochrany. To však neznamená, že mu v režimu informačního zákona musí být poskytnuty informace, jejichž zpřístupnění zákon z uvedených důvodů omezuje.

[22] Příklad ke zpřístupňování archivních materiálů bývalé Státní bezpečnosti není přílehavý. Jde o právní režimy sledující odlišné účely. Zatímco v případě archivních

materiálů převažuje zájem na historické reflexi a transparentnosti minulých zásahů veřejné moci, v nyní posuzované věci jde o aktuální operativní a analytickou činnost státu, jejíž efektivita je podmíněna důvěrností.

[23] Pro nyní projednávanou věc pak není relevantní, zda žalobcem požadovaná informace je či není součástí trestního spisu, neboť stěžejním důvodem odmítnutí poskytnutí této informace nebyla skutečnost, že by informace byla součástí trestního spisu, nýbrž rozpor s § 11 odst. 4 písm. e) informačního zákona. Jak správně dodal městský soud, stěžovatel spisovou značku trestního řízení zná, jelikož ji sám uvedl ve své žádosti o informace.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl soud na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[25] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. června 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu